Utilizarea mai puţin frecventă a propoziţiilor cu topica subiectivă complement direct-subiect este determinată de importanţa afectivă a acestora sau de necesitatea neutralizării subiectelor şi predicatelor. Antepunerea complementelor directe în unele fraze poate fi explicată şi prin faptul că autorii acestor texte intenţionează să accentueze mai puternic complementele directe, dar nu subiectele. Evidenţierea complementelor directe amplasate la începutul propoziţiei poate fi făcută concomitent cu accentuarea subiectului plasat la sfârşitul propoziţiei. În textele din secolul XVI-XVIII, inversarea subiectelor prin complemente directe este determinată de funcţia stilistică, semantică (importanţa afectivă a acestora).

Bibliografie

1. Câmpeanu, E., *Topica „obiectivă” cu valoare „subiectivă”,* Timişoara, vol. II, 1957.

2. Diaconescu, I., „Inversiunea stilistică”, în *Studii şi cercetări lingvistice,* 1983, nr. 3.

3. Iordan, I., *Stilistica limbii române,* Bucureşti, 1975.

4. Vinogradov, V. *Вопросы языкознания,* том III, 1954.

Modalitati de exprimare a complementului direct în limbile româna și germană

Ways of expressing direct object in Romanian language and German

Valentina Ciobanu, doctor în filologie, conferenţiar universitar,
Catedra de pedagogie
a învăţământului primar,
Facultatea de Ştiinţe ale Educaţiei
şi Informatică,
UPS „Ion Creangă”, Chişinău

Rezumat

În acest articol ne vom referi la complementul direct, întrucât în gramaticile româneşti pentru denumirea categoriei gramaticale respective sunt utilizati termenii *obiect direct* si *complement direct,* sau *complement în acuzativ (acuzatival)*.

Vor fi prezentate modalităţile de exprimare a complementului direct în plan comparatist, exemple în care complementul direct în limba română apare „dublat”, pe când în limba germană, obiectul în acuzativ apare o singură dată în propoziţie.

Cuvinte-cheie: modalitate de exprimare, obiect direct, complement în acuzativ, funcţie sintactică, element regent, fenomenul „dublării”, categorie gramaticală.

Abstract

In this article we will refer to the direct compliment concepts since in romanian grammars for naming the grammatical category are used the terms of direct object and direct

complement or complement in accusative. will be represented expression methods of the direct complement in comparative plan, examples in which the direct complement is „doubled” while in German the object in accusative can be found just once in a sentence.

Keywords: methods of expressions, direct object, complement in accusative, syntactic function, regent element, the phenomenon of „duplication.

1.0. Deși în literatura de specialitate modalitățile de exprimare a complementului direct au fost discutate de numeroși cercetători, considerăm că problema exprimării acestei funcții sintactice, în plan comparatist, rămâne a fi actuală. Preocupându-ne de modalitățile de exprimare a complementului direct în limbile română și germană, suntem de părerea că trebuie să începem discuția pornind de la termenii utilizați pentru construcțiile respective și elementul regent al acestora.

1.1. Referindu-ne la gramaticile românești mai vechi, observăm că în acestea se utilizează termenul *complement*, în general, fără să se facă distincție între diverse feluri de determinări completive. Mai târziu, a început să se facă deosebire între diversele categorii de complemente, folosindu-se termeni diferiți. În ceea ce privește termenii folosiți pentru conceptul gramatical despre care vom discuta, menționăm că există divergențe în literatura de specialitate românească. Termenii cei mai des folosiți în gramaticile românești pentru denumirea categoriei gramaticale respective sunt *obiect direct*[2] si *complement direct*, sau *complement în acuzativ (acuzatival*).[3]

1.2. În lucrările de specialitate germane (Walter Jung, *Grammatik der deutschen Sprache*, Leipzig,1988 (=Jung, Gramm.), pp. 79-80; Elke Hentschel, Harald Weydt, *Handbuch der deutschen Grammatik*, Walter de Gruyter, Berlin – New-York, 1990, p. 330; Herbert Genzmer, Deutsche Grammatik, Leipzig, 1995, p. 39; Korin Pittner, Judith Berman, *Deutsche Syntax*, Türingen, 2004, p. 36 ș.a.) nu sunt utilizați termenii *complement direct* sau *obiect direct*, dar se folosește doar noțiunea de „akkusativobjekt”.

2.0. În limba română, complementul direct este cerut de un verb tranzitiv, deși în unele gramatici românești, printre care și *Gramatica Academiei*, ed. I, 1954, p. 207, apare ideea potrivit căreia „uneori verbele intranzitive sunt folosite ca cele tranzitive, adică au complement direct”, care „poate fi din aceeași rădăcină sau poate avea același

[2] Menționăm că, chiar dacă nu este primul care folosește termenul *obiect direct*, trimitem, în acest context, la ideile mai reprezentative. Vezi Iorgu Iordan, *Limba română contemporană*, București,1956 [=Iordan, *LRC*], p. 631.

[3] N. Drăganu, *Elemente de sintaxă a limbii române*, București, 1945 [=Drăganu, *Elemente*], p. 85; H. Tiktin, *Gramatica Română*, București, 1945 [Tiktin, *Gram.*], p. 186; *Gramatica Academiei*, București, vol. II, 1963 [*Gram. Acad.*], p. 153; A. Ciobanu, *Limba moldovenească contemporană*, Chișinău,1986 [Ciobanu, *LMC*], p. 167.

sens cu verbul”. Considerăm că este necesar să precizăm calitatea de verb tranzitiv sau intranzitiv a verbului determinat de complementul direct. Stabilind ce fel de verbe cer complementele directe propriu-zise și complementele directe interne, menționăm că în calitate de regent al complementului direct-intern pot fi verbele tranzitive, dar și cele intranzitive, care devin tranzitive când primesc complemente directe propriu-zise și complemente directe-interne: „Al vieții *vis* de aur ca un fulger, ca o clipă-i, Și-l *visez*, când cu-a mea mâna al tău braț rotund îl pipăi” (M. Eminescu, *Opere*, I, p. 86).

În limba germană obiectul în acuzativ este o complinire obligatorie și este cerut, de regulă, de verbele tranzitive: Meine Freundin liest einen Brief.

La fel ca și în limba română, în limba germană obiectul în acuzativ poate fi cerut și de verbe intranzitive, atunci când verbul are aceeași rădăcină cu substantivul sau este înrudit semantic cu acesta. Preocupându-se de această problemă, Jung (Gramm., p. 80) face distincție între verbele tranzitive care sunt verbe cu obiect în acuzativ și verbele intranzitive care nu au obiect în acuzativ: „Man unterscheidet transitive Verben, das sind Verben mit Akkusativobjekt, und intransitive Verben, die kein Akkusativobjekt bei sich haben.” În același sens, Jung (Gramm., p. 79) susține că obiectul în acuzativ ca denumire a unei acțiuni se găsește mai ales în vorbirea elevată și la verbele intranzitive, iar ulterior obiectul este înrudit semantic cu verbul: „Das Akkusativobjekt als Bezeichnung des Inhalts einer Tätigkeit findet sich besonders in der gehobenen Rede, auch bei intransitiven Verben: ahd. *slâf slâfan* (*den Schlaf schlafen*); Später erschien das Objekt als ein dem Verb bedeutungsverwandtes Substantiv.(*Tränen weinen, Blutschwitzen*)”.

2.0. Problema construirii acuzativului-obiect direct în plan comparatist rămâne a fi actuală în literatura de specialitate. Referindu-ne la modalitățile de exprimare a complementului direct în limbile română și germană, vom cerceta cum se construiesc obiectele directe în acuzativ. Față de limba germană, în limba română, complementul direct cunoaște două modalități de exprimare: acuzativul numelor fără prepoziție si acuzativul numelor cu prepoziția *pe*. Despre cele două modalități de exprimare a complementului direct se vorbește și în gramaticile românești mai vechi.[4]

2.1. În cele ce urmează ne vom referi, mai întâi, la prima modalitate de exprimare, și anume la complementul direct concretizat în

[4] H. Tiktin, *Gramatica Română*, București, 1945, p. 186; Al. Rosetti, J. Byck, *Gramatica limbii române*, București, 1945 [=Rosetti, Byck, *Gram.*], p. 179; Iorgu Iordan, *Limba română contemporană*, București, 1956, pp. 632-633; Silviu Berejan, *Curs de limbă moldovenească contemporană*, Sintaxa, Chișinău,1959, pp. 68-69.

acuzativ fără prepoziție. În limba română, îndeplinind funcția de complement direct, *substantivele comune și proprii* (*precum și substitutele lor*) care nu trimit la persoane stau în cazul acuzativ fără prepoziție. În legătură cu exprimarea complementului direct prin părți de vorbire fără prepoziție, în gramaticile românești mai vechi se precizează că funcția de complement direct poate fi exprimată prin *substantive* sau *echivalente* ale acestora. În gramaticile mai noi[5] se afirmă, de asemenea, că funcția sintactică de complement direct în acuzativ fără prepoziție poate fi exprimată printr-un substantiv sau orice altă parte de vorbire cu valoare de substantiv. Cercetând statistic problema exprimării complementului direct în acuzativ fără prepoziție în limba română, am constatat că el poate fi exprimat prin următoarele parți de vorbire: **substantive care nu trimit la persoane sau desemnează o persoană nedeterminată**: „Alexandru Vardaru străbătea neobosit *drumurile* la cele trei moșii din Muntenia.” (Cezar Petrescu, *Întunecare*, București, 1992, p. 128); **pronume**: „Despre acest spectacol pe care copila de trei ani *îl* primise în suflet înfricoșată și neînțelegându-l încă, scria ea mai târziu.” (M. Sadoveanu, *Opere*, XIV, p. 243); **numerale:** „Caporal, numără-i si ăstuia *douzeci și cinci*.” (L. Rebreanu, *Opere*, II, p. 224); **interjecție: „**Noi am strigat *of!***;** un **număr redus de adverbe formate cu sufixul -este, de la nume etnice, de tipul *românește, franțuzește*** : „Știa bine *nemțește* și se descurca bine în Germania”.

2.2. În limba română, nu există unitate de păreri în privința complementului direct exprimat prin verbe la *infinitiv, gerunziu, supin*. De o mare circulație este opinia potrivit căreia infinitivul și gerunziul sunt încadrate la modurile nepersonale și nepredicative.[5] „Și *a vorbi* de la dânsa am învățat.” (I. Creangă); „Dar aud *chemându-mă*.” (C. Negruzzi)

Pe de altă parte, Matilda Caragiu Marioțean [6] susține opinia potrivit căreia *infinitivul* și *gerunziul* sunt moduri predicative datorită faptului că „exprimă categorii gramaticale caracteristice verbului, neexistente la nume” și sunt forme pur verbale care funcționează ca predicate în propoziție”.

Considerăm că *infinitivul* și *gerunziul* sunt moduri nepredicative. Ceea ce ne face să fim de părerea că acestea sunt forme nominale este faptul că, din punct de vedere semantic, *infinitivul* se apropie de substantiv, iar *gerunziul*, de adjectiv sau de adverb. Un argument în sprijinul acestei teze este faptul că *infinitivul* poate fi precedat de

[5] *Gramatica Academiei*, ed. a II-a, p. 153; Șerban, *Sintaxa*, p. 211; Ciobanu, *LMLC*, pp. 169-170; Irimia, *Structura gramaticală a limbii române*, Sintaxa, Iași, 1983 [=Irimia, *Structura*], pp. 113-114; M. Avram, *Gramatica pentru toți*, București, 1986 [=Avram, *Gram.*], p. 293.

prepoziţia-morfem *a* şi de cuvinte ca: *de, pentru, spre, în loc* etc., ce constituie un motiv de a apropia *infinitivul* de nume. *Infinitivul* şi *gerunziul* nu au forme flexionare pentru persoană, adică nu exprimă categorii gramaticale caracteristice verbului. În consecinţă, rezultă că formele nominale numite mai sus pot îndeplini funcţia de părţi secundare de propoziţie. După părerea noastră, complementul direct poate fi exprimat prin forme verbale considerate substantivale, în mod special *infinitivul* şi *gerunziul*.

În literatura de specialitate există păreri diferite și în privinţa exprimării complementului direct printr-un verb la *supin*. Considerăm că supinul este un mod nepredicativ, deoarece nu poate constitui singur un predicat. Un motiv ce nu-i permite să funcţioneze ca predicat este că nu are şi nici nu poate primi categoria persoanei şi celelalte categorii gramaticale întâlnite la verb. Așadar, supinul, fiind un mod nepredicativ, poate îndeplini funcţia de complement direct.

În limba română, complementele directe concretizate în acuzativ fără prepoziţie pot fi exprimate prin următoarele părţi de vorbire:

1) *Ssubstantive şi substitutele lor (pronume şi numerale întrebuințate substantival);*

2) un număr redus de adverbe formate cu sufixul ***-eşte;***

3*) interjecții;*

4)forme verbale considerate substantivale, în mod special, infinitivul, gerunziul şi supinul.

2.3. Cercetând exprimarea complementului direct fără prepoziție în limba germană, am constatat că, la fel ca și în limba română, acesta poate fi exprimat prin *substantive*: Căutam *Universitatea* din orasul Jena./Wir suchen die *Universität* aus Jena; prin *pronume în acuzativ:* Profesorul *îl* întreba despre cele întâmplate./Der Lehrer fragt nach dem Geschehen auch diesem Zehn; prin *numerale*: Fato, numără-i si acestuia **zece!**/Mädchen, zähle ab!

2.4. În ceea ce privește exprimarea complementului direct prin verbe la *infinitiv* și *gerunziu*, menționăm că în limba germană obiectul în acuzativ poate fi exprimat prin *verbe la infinitiv*: Și *a cânta* de la dânsa am învățat./Und *singen* habe ich von der Mutter gelernt. În limba germană, este problematic ca verbele la *gerunziu* să apară în calitate de complemente directe. În acest sens, cercetătorii Beyrer, Bohman și Bronsert (*Grammatik der rumänischenSprache der Gegenwart*, Leiptig, 1987, p. 282) susțin că „problematisch ist es, dem Gerundium eine potentielle Objektspunktion zuzuerkennen: Auzi tu *cântând*? Horst du es singend (oder: cântatul, das Singen)? Obiectul în acuzativ, în limba germană, poate fi exprimat și prin verbe la supin: După ce termina *de scris*,

începea să citească lucrarea./Nachdem er zu *schreiben* auhörte, begannerdie Arbeit zu lesen.

1. 3.0. A doua modalitate de exprimare a complementului direct la nivelul propoziţiei în limba română este acuzativul cu prepoziţia ***pe.*** Referindu-ne la aceste construcţii, vom menţiona că problema respectivă a fost discutată în cele mai reprezentative lucrări ale lui Fr. Diez şi W. Mayer-Lübke. În privința complementului direct prepozițional în limba română, W. Mayer-Lübke, în lucrarea *Grammatik der Rümänischen Sprache,* III, New York, 1972, p. 371, susţine că problema obiectului direct prepozițional i-a preocupat nu numai pe mulți cercetători romaniști, dar și pe specialiști din alte domenii ale lingvisticii. Al. Rosetti, în lucrarea *Geschifte der Rumänischen Sprache Allgemeine Begruffe*, Bukarest,1943, p. 38, este de părere că „eine charakteristische Besonderheit des Rumänischen ist der Gebrauh der Präposition pe (pre-lat.per) bei der Verbindung von Verb und direkten Object, falls das diredirekte Object ein Personal pronomen, ein Name lebender Wesen oder ein nicht-enklitisches mänliches oder weibliches Pronomen ist (l-am văzut pe Ion). Problema utilizării prepoziției ***pe*** în construcţiile obiectelor directe a fost cercetată şi de alţi lingviști (Tiktin, *Gram.*, p. 189, Iordan, *LRC*, pp. 673-639). De o deosebită atenţie s-au bucurat construcţiile obiectului direct prepoziţional în limba română în articolul lui Al. Niculescu, *Asupra obiectului direct prepoziţional în limbile romanice*, SCL, X, 1959, pp. 185-201. În acest context, cercetătoarea N. Drăganu susţine că acuzativul cu prepoziţia ***pe*** „s-a născut dintr-un complement circumstanţial local, din trebuinţa de a deosebi complementul acuzatival de subiect, cu care cel dintâiu are aceeaşi formă.” (Drăganu, *Elemente,* p. 86) Compară: Am bătut *pe Pavel.*/Am bătut *pe umăr*. De aceeaşi părere este şi Al. Graur, în *Tendințe actuale ale limbii române*, București, 1968, p. 301, care precizează că „diferenţierea era mai necesară la *numele de persoane*, deoarece *numele de obiecte neînsuflețite* și chiar *numele de ființe* care nu se aplică la oameni au mai rar ocazia să fie folosite ca subiect al verbelor active”.

În această privință, considerăm că în construcţiile prepoziţionale de complement direct prepoziţional, ***pe*** apare din motive de claritate, în scopul de a face deosebirea între subiect şi obiectul direct. Cercetând construcțiile complementului direct în acuzativ cu prepoziţia ***pe*** în limba română, ne vom referi și la normele utilizării construcţiilor cu prepoziţia ***pe***. Preocupându-ne de această problemă, am observat că în unele cazuri, complementul direct este precedat obligatoriu de prepoziţia

pe, iar în alte situaţii apare fără prepoziţia ***pe***.

În unele lucrări de specialitate (Dimitriu, *Gram.*, p. 242; Irimia, *Structura*, pp. 115-116) apare ideea că folosirea prepoziţiei ***pe*** este obligatorie atunci când complementul direct este exprimat prin substantive proprii şi comune (şi prin substitutele lor) care trimit la persoane şi pentru care mai este folosit termenul de gen personal. Valeria Guţu Romalo este de părere că atunci „când complementul e reprezentat printr-un substantiv indicând o persoană strict individualizată sau un animal individualizat”[6], utilizarea prepoziţiei ***pe*** este strict obligatorie. Analizând utilizarea prepoziţiei ***pe*** în construcţiile obiectului direct în baza unor texte de limbă română modernă, am constatat că aceasta este obligatorie atunci când complementul direct desemnează o persoană *cunoscută* vorbitorului, *determinată.* Din punctul nostru de vedere, aceasta trebuie să fie o condiţie strictă referitoare la utilizarea prepoziţiei *pe* în construcţiile obiectului direct. Prepoziţia ***pe*** se foloseşte obligatoriu când complementul direct este *un substantiv propriu nume de persoană sau animal (prenume şi patronime):* „Caută să momească *pe Ion*, ca sa-i facă sânge rău”. (Rebreanu, *Opere*, IV, p. 276); *un substantiv comun care trimite la persoane determinate*: „Bunicul însă era aşezat la mintea lui, îşi căuta de trebi cum ştia el şi lăsa *pe bunica* într-ale sale, ca un cap de femeie ce se găsea.” (Creangă, *Opere*, p. 165); *pronume personale, reflexive (forma accentuată), interogative, nehotărâte, formate cu pronumele cine (cineva, oricine), pronume posesive şi demonstrative* – cu excepţia celor feminine cu valoare neutră: „Titu se mândrea ca şi când lauda l-ar fi privit direct *pe dânsul*.” (Rebreanu, *Opere*, IV, p. 275); *un nume comun personal determinat de un posesiv:* „Spre amiază, nemaiavând ce face, se îndrepta spre berărie, unde găsi *pe tatăl său*. (Rebreanu, *Opere*, IV, p. 284); *numerale ordinare și cardinale colective*: „Le privea *pe amândouă* cu coatele amorţite pe marginea ferestrei.” (Petrescu, *Întunecare*, p. 100).

Construcţiile complementului direct enumerate mai sus sunt imposibile sau greşite fără prepoziţia ***pe***.

În limba română, avem situaţii când complementul direct se exprimă obligatoriu prin acuzativ fără prepoziţia ***pe.*** Se construiesc obligatoriu fără prepoziţia ***pe*** complementele directe propriu-zise exprimate prin *substantive proprii neanimate:* Văd *Nistrul*, care îmi aminteşte de copilărie; *substantive comune nume de animale nepersonificate*: „Şi numai iaca ce vede în bulhac *o scroafă* cu doisprezece

[6] V. Guțu-Romalo, „În legătură cu construcția prepozițională”, în *Limba română*, 1969, nr. 2, p. 179.

purcei, care şedeau tologiţi în glod şi se păleau la soare.” (Creangă, *Opere*, I, p. 4); *substantive comune nume de persoane neidentificate:* „Cunosc *profesori* care au biblioteci foarte mari”; *pronume personale sau reflexive (forme atone) şi alte categorii de pronume (relative, interogative)*: „Între ei şi poartă zăpada a zidit troian. *Îl* zguduie. (Petrescu, *Întunecare,* p. 157). În unele situaţii, atunci când complementele directe în acuzativ se exprimă prin nume comune indicând gradele de rudenie, acestea se construiesc atât cu prepoziţia *pe,* cât şi fără *pe* : „La Conferinţa internaţională de la Praga am întâlnit *un verişor*. La Conferinţa internaţională de la Praga l-am întâlnit *pe un verişor*”.

O altă constatare importantă este că întotdeauna complementul direct-intern se exprimă prin *substantive comune în cazul acuzativ fără prepoziţia* ***pe.*** Inexistența prepoziţiei **pe** la complementul direct-intern se explică prin faptul că el nu se exprimă prin substantive proprii nume de persoană şi substantive comune care trimit la persoane: „I-aș cânta-o încetișor,/Șoptind șoapte de amor.” (Eminescu, *Opere*, I, p. 6)

3.1. Preocupându-ne de problema exprimării complementului în acuzativ prepozițional în literatura de specialitate germană, am constatat că obiectul în acuzativ, de regulă, nu poate fi precedat de prepoziţia ***pe***: Er fragt *dainem Freundin./*El a întrebat-o *pe prietena* ta. Prepoziţia ***pe,*** care în limba română se utilizează, în unele cazuri, în mod obligatoriu înaintea complementului la acuzativ, nu se traduce în limba germană. Din acest motiv, în limba germană nu avem situaţii când obiectul în acuzativ apare obligatoriu precedat de prepoziţia ***pe***. Această constatare rezultă din analiza construcțiilor respective. Spre deosebire de limba română, unde nu există noțiunea de „verbe prepoziționale” (pentru verbele care cer o prepoziție constantă), în limba germană avem verbe prepoziționale, care sunt urmate de complemente prepoziționale. Așadar, putem menționa că în cazuri foarte rare unele verbe compuse cu prepoziții cer un complement în acuzativ, chiar dacă prepoziția, luată izolat, cere dativul. Deși prepoziția ***aus,*** în limba germană, cere dativul, unele verbe, ca *auslassen, ausarbeiten, aussprechen,* cer cazul acuzativ: Sie haben einen Buch *ausgelasesen*. Sie *spricht* alle Wörter richtig *aus*. Numărul verbelor prepoziționale care cer cazul acuzativ este limitat în limba germană.

3.2. Una din problemele controversate privitoare la exprimarea complementului direct în limba română are în vedere structurile în care, pe lângă un verb tranzitiv, complementul direct este exprimat și printr-o *formă neaccentuată de acuzativ a unui pronume personal,* și printr-o *forma*

accentuată de acuzativ a *aceluiași pronume personal* (eventual, a unui astfel de pronume) sau *a unui substantiv comun ori propriu,* care este înlocuit de pronumele respectiv: ***Îl*** întreba ***pe el*** cam supărat. În ceea ce privește termenii folosiți pentru fenomenul respectiv, menționăm ca acesta din urmă este denumit *repetarea complementului direct; reluarea și anticiparea complementului direct; dublarea complementului direct; complemente directe reprezentate prin forma neaccentuată de acuzativ a pronumelui personal.* Deși nu există unitate de păreri în privința termenilor folosiți pentru aceste structuri, ele există în limba română și continuă să fie în atenția specialiștilor. Cercetând cum apar complementele directe „dublate” în literatura modernă, am constatat că aceste structuri sunt des utilizate și frecvența lor diferă de la un text la altul: „*Pe ea o* cuprinse o poftă de râs atât de mare, încât se opri din dans, ținându-l însă de mână mai departe”. (M. Preda, *Delirul*, p. 25)

În ceea ce privește fenomenul „dublării” în limba germană, am constatat că obiectul în acuzativ apare o singură dată în propoziție. Spre deosebire de limba română, unde complementul direct poate apărea reluat prin forma neaccentuată de acuzativ a unui pronume personal și printr-o formă accentuată de acuzativ a aceluiași pronume personal, în limba germană obiectul în acuzativ nu apare „dublat” și se utilizează o singură dată în propoziție: ***L***-am întâlnit ***pe profesor*** la bibliotecă.

Cercetând problema exprimării complementului direct, am constatat că în limba română, pentru construcțiile respective, sunt utilizați termenii *obiect direct, complement direct* și *complement în acuzativ* (*acuzatival*), comparativ cu limba germană, în care se folosește doar termenul *akkusativobjekt*.

În limbile română și germană, obiectul în acuzativ este o complinire obligatorie și este cerut, de regulă, de verbe tranzitive. La fel ca și în limba română, în limba germană, obiectul în acuzativ poate fi cerut și de verbe intranzitive, atunci când verbul are aceeași rădăcină cu substantivul sau este înrudit semantic cu acesta.

În limba română, complementul direct cunoaște două modalități de exprimare, *obiectul direct concretizat în acuzativ fără prepoziție* și *obiectul în acuzativ prepozițional,* care se construiește cu ajutorul prepoziției ***pe.*** În comparație cu limba romana, germana cunoaște o singură modalitate de exprimare a obiectului în acuzativ, care este exprimat doar prin acuzativul fără prepoziție. Există situații în limba română când complementele directe se exprimă obligatoriu prin acuzativ cu prepoziția ***pe.*** Complementele directe în

acuzativ, exprimate prin nume comune indicând gradele de rudenie, se construiesc atât cu *prepoziția* ***pe***, cât și fără aceasta.

Obiectul direct, în limba română, poate apărea „dublat” prin *forma neaccentuată de acuzativ* a unui pronume personal și printr-o *formă accentuată de acuzativ* a aceluiași pronume personal, iar în limba germană, obiectul în acuzativ *nu este „reluat”* și se utilizează o singură dată în propoziție.

Bibliografie

2. Avram, M., *Gramatica pentru toți,* București, 1986.
3. Berejan, S., *Curs de limbă moldovenească contemporană,* 1959, Chișinău.
4. Beyrer, A. et al., Siegfried, 1987, *Grammatik der rumänischen Sprache de Gegenwort,* Verlag Enzyklopädie, Leipzig.
5. Ciobanu, A., *Limba moldovenească literară contemporană,* Chișinău, 1986.
6. Diez, F., *Grammatik der Rümänischen Sprache*, Eduard Werber’s Verlag, Bonn, 1982.
7. Dimitriu, C., *Gramatica limbii române explicată. Sintaxa*, Iași, 1982.
8. Drăganu, N., *Elemente de sintaxă a limbii române,* București, 1945.
9. Genzmer, H., *Deutsche Grammatik*, Leipzig, 1995.
10. *Gramatica limbii române*, București, vol. I, 1954.
11. *Gramatica limbii române*, București, vol. II, 1963.
12. Guțu-Romalo, V., „În legătură cu construcția prepozițională”, în *Limba română*, 1969, nr. 2, p. 179.
13. Hendtscel, E., Harald, W., *Handbuch der deutschen Grammatik*, de Gruyter, Walter de Gruyter-BerlinNew-York, 1990.
14. Iordan, I., *Limba română contemporană,* București, 1956.
15. Irimia, D., *Structura gramaticală a limbii române*. *Sintaxa*, Iași, 1983.
16. Jung, W., *Grammatik der deutschen Sprache*, WEB Bibliographisches Institut, Leipzig, 1988.
17. Mayer-Lübke, W., *Grammatik der Rümänischen Sprache*, III, Georg Olms Verlab Hildesheim, New York, 1972.
18. Niculescu, A., „Asupra obiectului direct prepozițional în limba română”, în *Studii și cercetări lingvistice*, X, București, 1959, pp. 185-201.
19. Pittner, K., Berman, J., *Deutsche Syntax*, Türingen, 2004.
20. Rosetti, Al., Byck, J., *Gramatica limbii române*, București, 1945.
21. Tiktin, H., *Gramatica română*, București, 1945.